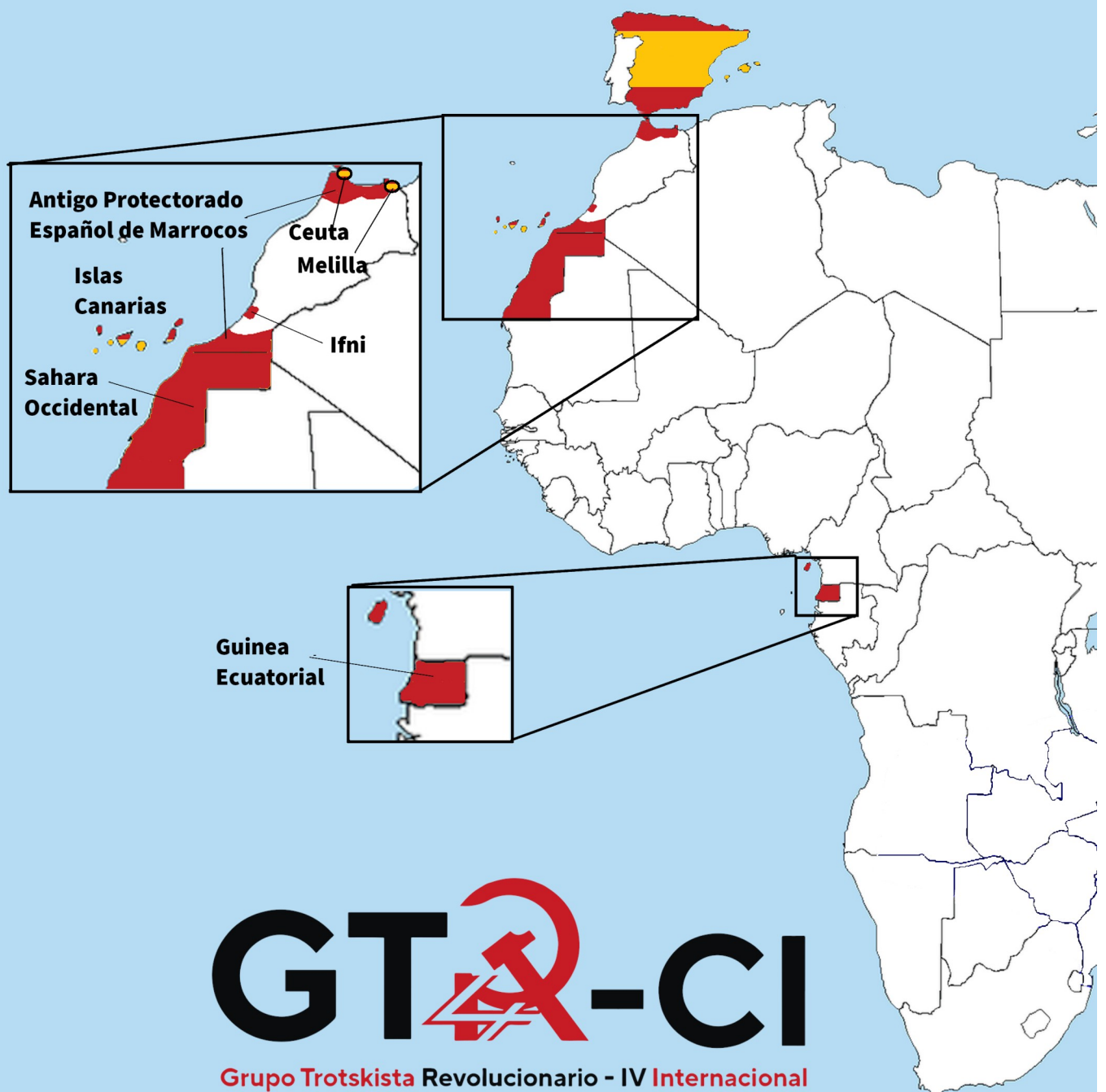

O IMPERIALISMO ESPAÑOL EN **ÁFRICA**

O IMPERIALISMO ESPAÑOL EN ÁFRICA

PRESENTACIÓN

O presente dossier, froito da elaboración colectiva da militancia de GTR-CI, ten o obxectivo de contribuír ao debate e a preparación política da vangarda da clase traballadora e os pobos do Estado español, para construír o programa da loita pola revolución socialista contra o noso propio imperialismo, o Imperialismo español hoxe representado polo Réxime capitalista e neofranquista do 78, como parte dun proceso revolucionario europeo e internacional.

Nun momento no que a disputa interimperialista pola hexemonía - entre o bloque liderado polos decadentes Estados Unidos e o bloque encabezado pola puxante China - é o “telón de fondo” tras as principais expresións da barbarie que nos impón o sistema capitalista (xenocidios, guerras, migración forzada de decenas de millóns de traballadores/as, destrución medioambiental,...), consideramos fundamental analizar o papel concreto que, neste escenario, xoga o Imperialismo español.

Por mor dos actuais feitos de Ceuta - que na nosa opinión, son tamén expresión do devandito “telón de fondo” -; dos/as, polo menos, 141 traballadores/as migrantes mortos tratando de cruzar a fronteira; dos/as miles que o conseguiron e viven hoxe en condicións infrahumanas - vítimas, ademais, de pogromos fascistas alentados pola dereita e a ultradereita (e amparados polas institucións do Réxime do 78) -; e da resposta dada polo Goberno “progresista” de PSOE-Sumar, que consistiu en pechar máis aínda o fronteira sur da Unión Europea en África, e levar a cabo deportacións masivas (en coordinación co Réxime de Mohamed VI); decidimos comezar a “desempoar” a máis recente etapa colonial española - a africana - que como veremos, non é só parte da Historia, senón que conleva, a día de hoxe, responsabilidades directas do Imperialismo español na situación dos/as traballadores/as e os pobos do continente veciño.

Consideramos que as recentes concentracións antirracistas do 2 de setembro, a largo e ancho do estado - en resposta ás concentracións imperialistas españolas “en apoio a Ceuta” - foron un bo punto de partida e unha moi importante resposta dos/as traballadores/as e os pobos do Estado español, en defensa da unidade da clase obreira, nativa e estranxeira. Cremos firmemente en que este é o camiño: traballar na continuidade das mobilizacións e na articulación dunha fronte única de organizacións sociais, sindicais e políticas, dispostas a encarar a loita contra o Réxime capitalista e neofranquista do 78, desde a independencia política respecto de os 2 grandes bloques do Imperialismo español: o reaccionario de PP e VOX, e o “progresista” de PSOE e Sumar.

Desde GTR-CI, esperamos que este traballo sexa de utilidade para levar a cabo a gran tarefa común á que estamos chamados/as.

Vémonos na loita.

Saúdos revolucionarios.

CEUTA E MELILLA

Todos os partidos do Parlamento español, desde a dereita e a ultradereita, a “esquerda” do Gobierno PSOE-Sumar ou Podemos, e as formacións nacionalistas, defenden de xeito intransixente a “españolidade” de Ceuta e Melilla. Isto demostra que **entre todos eles hai un acordo fundamental: a defensa dos intereses do Imperialismo capitalista español.**

Ceuta - colonia portuguesa desde 1415, e máis tarde colonia incorporada á Coroa española en 1580 – e Melilla – colonia conquistada polo Imperio español en 1497 - experimentaron un cambio cualitativo de carácter a partir da segunda metade do século XIX. Ata aquel momento, ambas as eran prazas fortes militares e presidios, cunha localización privilexiada para controlar o tránsito polo Estreito de Xibraltar, e cunha poboación civil moi reducida (entre o 15% e o 25% en Ceuta, e entre o 5% e o 10% en Melilla). **A Guerra de África (1859-1860), entre o Imperio español e o Sultanato alauí de Marrocos, desequilibrada pola gran superioridade militar do primeiro, foi determinante para esta transición.** En agosto de 1859, membros das cabilas (tribos) do norte de África, atacaron un destacamento español que custodiaba as reparacións en diversos fortíns de Ceuta. Entón, Leopoldo O'Donnell - presidente do Gobierno naquel momento - esixiu ao sultán de Marrocos un castigo exemplar para os agresores; con todo, isto non sucedeu. Entón, o Goberno español decidiu invadir o Sultanato de Marrocos, dando a seguinte explicación oficial: “A ultraxe inferida ao pavillón español polas hordas salvaxes que poboan as provincias de Anghera, limítrofe á praza de Ceuta, obxecto das súas inmotivadas e recentes agresións, é de natureza tal, que ningún goberno que teña conciencia da súa honra pode toleralo”. Todos os grupos políticos - incluso a maioría dos membros do Partido Democrático - apoiaron sen fisuras a intervención. En Cataluña e o País Vasco organizáronse centros de recrutamento de voluntarios para acudir á fronte, onde se inscribiron moitos carlistas, sobre todo procedentes de Navarra, nun proceso de efervescencia patriótica como non se dera desde a Guerra da Independencia de 1808-1814. A onda de patriotismo que se estendeu por todo o país tamén foi fomentada pola Igrexa Católica, que alentou aos soldados “a non volver sen deixar destruído o islamismo, arrasadas as mesquitas e cravada a cruz en todos os alcázares”. Tras 4 meses de guerra, asinou o tratado de Wad-Ras, no que se declaraba ao Sultanato de Marrocos perdedor, e único culpable do conflito. Devandito tratado duplicou o territorio español en Ceuta, multiplicou por vinte o territorio español en Melilla, e impuxo unha indemnización de 400 millóns de reais ao

Sultanato de Marrocos, quen ademais recoñeceu a soberanía española das illas Chafarinas, entregou ao Imperio español o territorio de Santa Cruz da Mar Pequena (futuro enclave colonial de Sidi Ifni) para establecer unha pesqueira, e cedeulle a administración temporal de Tetuán como garantía do pago das súas débedas de guerra. A vitoria desatou unha exaltación do orgullo patriótico. Os leóns de bronce situados ás portas do Congreso dos Deputados en Madrid fundíronse utilizando os canóns capturados ás tropas marroquís durante a contenda.

O aumento da poboación civil en Ceuta e Melilla, comezou precisamente na segunda metade do século XIX e disparouse durante o século XX. O tratado de Wad-Ras foi o punto de inflexión que fixo viable a vida civil xeneralizada. Ao afastar as fronteiras e pacificar a contorna fronte aos ataques das cabilas, xerouse un “territorio de seguridade” que permitiu romper o concepto de fortaleza blindada e planificar os primeiros ensanches urbanos fóra das murallas históricas.

Devandito tratado, e acordos comerciais complementarios en 1861, legalizaron o comercio fronteirizo, e converteron a Ceuta e Melilla nas principais “portas de entrada” de produtos europeos cara ao norte de África. O Estado español outorgou o status de porto franco a ambas as prazas en 1863, quedando así exentas de certos impostos e aranceis comerciais, o que as converteu nun “imán” para comerciantes peninsulares e estranxeiros. Neste sentido, o Estado español realizou fortes investimentos públicos na ampliación e modernización dos portos de Ceuta e Melilla a finais do século XIX e principios do XX. A construción de peiraos, almacéns e cargaderos xerou miles de postos de traballo estables na construción e a estiba, atraendo a obreiros e man de obra civil de toda Andalucía. O Decreto de Liberdade de Residencia (1868) supuxo o nacemento da sociedade civil moderna, abolindo a prohibición de que a poboación civil ou estranxeira residise libremente nas prazas. Entre 1906 e 1911 concluíu o proceso de desmantelamento dos históricos penais españois no norte de África, o que contribuíu a eliminar o estigma carcerario de Ceuta e Melilla, favorecendo o asentamento civil. O boom da explotación das minas de ferro do Rif por parte de empresas españolas, a principios do século XX, que utilizaron o porto de Melilla como vía exclusiva de saída cara a Europa, trouxo consigo a industrialización acelerada da zona e a consecuente chegada de miles de obreiros/as, fundamentalmente andaluces e murcianos. O establecemento do Protectorado Español de Marrocos (1912-1956) foi outro fito fundamental para a configuración socioeconómica de Ceuta e Melilla. Ambas as prazas, a pesar de quedar fóra do protectorado por ser consideradas territorio soberano nacional, funcionaron como as súas capitais loxísticas, portuarias e administrativas, e viviron unha explosión demográfica sen precedentes debido á chegada masiva de obreiros, comerciantes e funcionarios do Estado español. O período de protectorado tamén profesionalizou o carácter militar de Ceuta e Melilla, ligado ao colonialismo e á reacción no terreo ideolóxico. Aquí naceron unidades de elite como a Lexión Española (fundada en Ceuta en 1920) e os Regulares (tropas indíxenas formadas en Melilla, en 1911). Non é casualidade que a Guerra Civil española estalase en 1936 precisamente por mor da alzamento destas tropas, nas que estaban destinados os chamados oficiais “africanistas”, como Francisco Franco, Sanjurjo ou Millán-Astray.

O carácter actual de Ceuta e Melilla é froito da conquista e a opresión do Imperialismo español sobre os pobos do norte de África, como o rifeño e o marroquí. Ambas as prazas representan, xunto ao Sahara Occidental, Guinea Ecuatorial, o Protectorado español de Marrocos e Sidi Ifni – sen esquecer a sanguenta colonización española das Illas Canarias no século XV - a última experiencia colonialista española, a africana, e son ademais o berce ideolóxico do sector máis reaccionario e liberticida do Estado español; aquel que en 1936 deu un golpe militar para impoñer unha ditadura de case catro décadas, e que hoxe actúa politicamente baixo o disfrace de PP e VOX. Por iso **esiximos a saída inmediata e incondicional do Imperialismo español de Ceuta e Melilla e o fin da súa utilización como fronteira sur da Unión Europea. Pero isto non significa que automaticamente defendamos a súa incorporación ao Reino de Marrocos**, porque nese suposto, os/as traballadores/as ceutís e melillenses, alén de – previsiblemente - sufrir unha diminución nos seus dereitos e liberdades, seguirían – e isto é o fundamental – baixo o xugo doutro estado capitalista, o marroquí, que é tamén opresor de pobos, como o rifeño ou o saharauí – neste caso mediante a ocupación do Sahara Occidental (en alianza co propio Imperialismo español) – e que comezou a ser tamén o mellor socio do Imperialismo estadounidense no norte de África, en especial desde a adhesión de Marrocos aos Acordos de Abraham en 2020, recoñecendo así a existencia do Estado xenocida de Israel. Consideramos por este motivo que **os/as traballadores/as ceutís e melillenses, alén de estar chamados a ser a vangarda na loita da clase traballadora e os pobos do Estado español por expulsar ao Imperialismo español de Ceuta e Melilla, deben formar parte da construción da revolución socialista en Marrocos, para derrocar ao réxime capitalista e opresor de Mohamed VI, no marco dun proceso revolucionario no norte de África que garanta os dereitos e a autodeterminación dos pobos (saharauí, rifeño, marroquí, alxerino, ...), rumbo a unha Federación Socialista do Magreb.**

SAHARA OCCIDENTAL

En 1884 o explorador español Emilio Bonelli fundou Villa Cisneros (actual Dajla) e o Imperialismo español proclamou un protectorado sobre a costa del Río de Ouro, que foi ratificado internacionalmente na Conferencia de Berlín (1884-1885), na que os imperialismos europeos – principalmente Francia e Reino Unido – repartíronse África. Esta localización colonial permitía ao Estado español controlar a costa africana fronte ás Illas Canarias e dispoñer dun dos bancos pesqueiros máis ricos do mundo. Décadas máis tarde, en 1947, descubríronse grandes reservas de fosfato en Bu Craa e o Réxime franquista intensificou a explotación da colonia. A finais dos anos cincuenta, intentando evitar os procesos de descolonización impulsados pola ONU, o Estado español anexionou oficialmente as súas colonias, que pasaron a constituír catro provincias: Sahara e Ifni, no norte do continente, e Fernando Poo e Río Muni, en Guinea Ecuatorial. Aínda así, en 1963 a ONU categorizou o Sahara Occidental como un territorio pendente de descolonización. A crise do petróleo de 1973, debida ao aumento disparado do prezo do cru – como castigo da OPEP aos Estados Unidos e aos países de Europa occidental, por apoiar estes a o Estado xenocida de Israel, contra unha coalición de países árabes, na guerra de Yom Kipur – converteuse nun dos factores fundamentais da debilidade da última etapa do Réxime franquista, que ademais se atopaba cuestionado e enfrontado por un puxante movemento obreiro, das nacionalidades oprimidas e anticolonial, personificado este último – no Sahara – na organización guerrilleira da Fronte Polisario. En novembro de 1975 tivo lugar a Marcha Verde, na que o rei Hasán II de Marrocos enviou a máis de 300.000 civís – xunto a un importante continxente militar – a cruzar a fronteira do Sahara para anexionalo pola forza dos feitos. Marrocos, que declarara a súa independencia dos protectorados de Francia e do Estado español en 1956, reclamaba o territorio do Sahara Occidental como propio, baixo as aspiracións nacionalistas do Gran Marrocos. Para evitar o conflito, o Estado español capituló de forma apresurada e, nos Acordos Tripartitos de Madrid de 1975, cedeu a administración do Sahara a Marrocos e Mauritania. A pesar de que a transferencia da soberanía dun territorio colonizado pola súa potencia administradora a outra potencia, considérase ilegal baixo o dereito internacional, o Estado español retirouse do Sahara Occidental o 26 de febreiro de 1976 sen descolonizar o territorio, que a día de hoxe continúa sendo un dos 17 territorios pendentes de descolonización segundo a ONU, quen recoñece aínda ao Imperialismo español como a súa potencia administradora. O 27 de febreiro de 1976 a Fronte Polisario proclama a República Árabe Saharauí Democrática (RASD).

Tal os Acordos Tripartitos de Madrid e a saída do Estado español do territorio, a Fronte Polisario – apoiado por Alxeria – declarou a guerra a Marrocos e a Mauritania, para defender a independencia do Sahara Occidental. Mauritania, desbordada militarmente, asinou a paz coa Fronte Polisario e retirouse do Sahara Occidental en 1979. Entre 1980 e 1987, Marrocos construíu o “Muro de Defensa” (“Muro da Vergoña” segundo o pobo saharauí), que é a barreira militar activa máis longa do mundo, custodiada ademais polo maior campo de minas continuo do mundo, cunha estimación de entre 7 e 10 millóns de minas antipersona e antitanque ao longo do seu percorrido. O muro divide o Sahara Occidental en 2 zonas profundamente desiguais; Marrocos controla o 80% do territorio, ao oeste, onde están as principais cidades, a terra fértil, a costa atlántica rica en pesca e as valiosas minas de fosfatos de Bu Craa; a Fronte Polisario controla o 20% do territorio, ao este, que é unha franxa de deserto árido e inhabitable. A barreira mantén fisicamente dividida á poboación saharauí desde hai catro décadas: os/as que viven baixo a ocupación marroquí e os/as que fuxiron aos campamentos de refuxiados de Tinduf (Alxeria). En 1991 tivo lugar un cesamento do fogo e despregouse a MINURSO, unha misión da ONU coa tarefa de organizar un referendo, que nunca se concretaría. En 2020 o exército marroquí penetrou na zona desmilitarizada de Guerguerat coa escusa de desalojar un bloqueo civil saharauí na estrada; a Fronte Polisario considerou que esta incursión rompía formalmente o pacto de 1991 e declarou de novo o estado de guerra.

A pesar da súa responsabilidade histórica e legal, o Estado español tratou durante décadas de distanciarse do conflito, para conservar relacións cordiais con Marrocos, e mantívose en liña coas resolucións da ONU sobre a procura dunha solución acordada. Esta posición foi tamén central para as relacións entre o Estado español e Alxeria, o principal aliado

da Fronte Polisario e o gran rival de Marrocos na rexión, alén dun dos principais exportadores de gas ao Estado español. Con todo, tras o recoñecemento por parte do Imperialismo estadounidense - en 2020 - do plan de soberanía marroquí para o Sahara Occidental e, por tanto, da ocupación de Marrocos sobre este territorio, **o Goberno PSOE-Sumar tamén adheriu ao plan de soberanía marroquí en 2022**, o que, entre outras consecuencias, provocou que Alxeria suspendese o Tratado de Amizade co Estado español e conxelase o comercio bilateral, aínda que continuou fornecendo gas (a día de hoxe as relacións entre ambos os estados volveron á normalidade). En outubro de 2025, o Consello de Seguridade da ONU votou por primeira vez a favor do plan de soberanía marroquí, coas abstencións da China, Rusia e Paquistán.

O Estado español é o maior socio comercial de Marrocos, sendo o primeiro importador de mercancías marroquí e o primeiro exportador de mercancías cara ao devandito país. Historicamente, a flota española (fundamentalmente andaluza, canaria e galega) representou o 70% de todos os barcos europeos autorizados para faenar en augas do Sahara Occidental ocupado, que é onde se concentran o 92% das capturas europeas en augas “marroquí”, das que preto do 75% terminan no Estado español. A pesar de a anulación en 2024 do último acordo pesqueiro entre a Unión Europea e Marrocos, debido a un recurso interposto pola Fronte Polisario en relación á soberanía das augas do Sahara Occidental, o saqueo continúa ao mesmo ritmo, só que baixo outras formas; agora o capital español e europeo entran no Sahara Occidental ocupado a través de empresas mixtas con sede en Marrocos, quen si ten autorización para espoliar as augas do pobo saharauí. Marrocos tamén mantén acordos de pesca con terceiros países como Rusia. Doutra banda, a Unión Europea importa o 85% das froitas e hortalizas cultivadas no Sahara Occidental ocupado (principalmente tomate cereixa e melón), sendo o Estado español receptor de entre o 15% e o 20% desta cantidade.

O Imperialismo español é responsable histórico da ocupación e o exilio que sofre o pobo saharauí e é, ademais, un dos principais beneficiarios desta situación.

Nunca pediu perdón pola colonización do Sahara Occidental nin por desentenderse administrativamente, entregando a colonia a Marrocos e Mauritania. É máis, foi recentemente o seu sector “progresista” o que avalou de xeito definitivo a ocupación de Marrocos, sobre a base dun cálculo geoestratéxico e económico, no que desaparece a aspiración de liberdade do pobo saharauí. Por todos estes motivos, **o Imperialismo español (e a UE) é un dos principais inimigos a bater na loita do pobo saharauí contra o Réxime capitalista e opresor de Mohamed VI**, que é, á súa vez, o mellor socio do Imperialismo estadounidense no norte de África.

Os/as traballadores/as saharauís deben poñerse á cabeza da loita pola libre autodeterminación do seu pobo, pola expulsión do ocupante marroquí e pola conquista dunha Sahara Occidental Socialista no marco dun proceso revolucionario no norte de África que garanta os dereitos e a autodeterminación dos pobos (saharauí, rifeño, marroquí, alxerino,...), rumbo a unha Federación Socialista do Magreb. Esta loita non debe resignarse aos discursos e promesas deste ou aquel estado – incluíndo a RASD, que esixe un referendo organizado pola ONU - ou organización supraestatal, senón que ten que confiar nas súas propias forzas e organizarse desde a independencia e os métodos da clase traballadora, que é a única clase capaz de traer a liberdade aos pobos do Magreb. **Os/as traballadores/as e os pobos do Estado español debemos formar parte desta loita** - desde a nosa localización na antiga metrópole - **pola autodeterminación socialista do Sahara Occidental.**

GUINEA ECUATORIAL

A orixe formal da colonización española sobre o territorio da actual Guinea Ecuatorial, comeza en 1778 cos tratados de San Ildefonso e O Pardo – de intercambio colonial –, nos que o Imperio portugués cedeu as illas de Fernando Poo e Annobón ao Imperio español, quen quería unha base propia no Golfo de Guinea para comerciar con escravos – destinados ás súas plantacións en América – sen depender de barcos estranxeiros. Tras a abolición do comercio transatlántico de escravos, encabezada polo Imperio británico e Estados Unidos a principios do século XIX, o interese do Imperio español polo territorio cambiou radicalmente cara á explotación económica, sendo 1858 o ano no que comeza a colonización efectiva, coa anexión da zona continental do territorio (Río Muni) e o nomeamento do primeiro gobernador español. O chan volcánico da illa de Fernando Poo – ideal para monocultivos de alto rendemento –, e o réxime de traballo forzado que impuxo o Imperio español, convertérona nunha potencia mundial na exportación de cacao e café – alén de madeira tropical da zona continental –.

Desde 1955 – ano da entrada do Estado español na ONU – e máis aínda, a partir da aprobación por este organismo – en 1960 – da Resolución 1514, que esixía o fin do colonialismo no mundo, disparouse a presión diplomática sobre o Imperialismo español para que este levase a cabo a descolonización do territorio. En 1959, o Estado español tratou sen éxito de “provincializar” Fernando Poo e Río Muni, alegando que o territorio baixo colonización española en Guinea, pasara de ser unha colonia para constituír 2 novas provincias. Esta medida por suposto non foi suficiente, nin para a ONU, nin para os movementos independentistas en auxe. É fundamental sinalar que – debido ao carácter da colonización española – toda a infraestrutura médica, educativa e de telecomunicacións do territorio, dependía exclusivamente de persoal español. Tampouco había xuristas, economistas nin administradores públicos formados, porque o Imperialismo español prescindira da formación técnica dos/as traballadores/as nativos/as. Este sistema colonial tamén promoveu unha elite nativa, moi influída ideoloxicamente polas ditaduras de Primo de Rivera (1923-1930) e Francisco Franco (1939-1975).

O proceso que – tras unhas eleccións tuteladas pola metrópole española – culminou coa independencia formal de Guinea Ecuatorial en 1968, provocou unha profunda fractura interna dentro do propio Réxime franquista, entre os carreristas (liderados polo vicepresidente Luis Carrero Blanco) e os castiellistas (liderados polo ministro de Asuntos Exteriores, Fernando María Castiella). Os

carreristas, que apoiaban o candidato Bonifacio Ondó Edu, estaban dispostos a retirarse de Río Muni – a zona pobre en recursos e habitada pola etnia fang –, pero querían manter custe o que custe o control sobre Fernando Poo – a illa do cacao e o café, habitada pola etnia bubi – o maior tempo posible. Inspirados nesta política, moitos colonos españois alentaron o separatismo da etnia bubi, profundando o conflito étnico que aínda hoxe segue aberto no país. Doutra banda, os castiellistas, cuxo candidato foi Atanasio Ndongo, expuñan unha retirada rápida do conxunto do territorio, para evitar novas sancións da ONU, e porque consideraban, ademais, que esa medida situaríalles nunha mellor posición internacional para encarar a disputa pola descolonización de Xibraltar. Esta división política do Réxime franquista, propiciou que na Conferencia Constitucional de Guinea Ecuatorial (1967-1968), celebrada en Madrid, fose Francisco Macías Nguema, do IPGE (Idea Popular de Guinea Ecuatorial), quen cun discurso radicalmente antiespañol, de unidade nacional entre etnias e de carácter populista, capitalizou o descontento con ambas as propostas políticas. Macías contou co inestimable apoio do xurista e avogado Antonio García-Trevijano, quen deu unha cobertura “democratizante” ao seu proxecto, a cambio do futuro apoio deste aos seus negocios privados. Finalmente, Macías foi o vencedor das eleccións en segunda volta, fronte ao carrerista Bonifacio Ondó Edu, e co apoio do castiellista Atanasio Ndongo – quen foi nomeado Ministro de Exteriores –, e proclamouse a independencia formal de Guinea Ecuatorial o 12 de outubro de 1968 (data simbólica; día do inicio da colonización española de América en 1492). Tras a independencia, produciuse unha fuga masiva de capitais españois, que deixou ao país ao bordo da bancarrota e Macías comezou a perseguir á disidencia política. O sector carrerista do Réxime franquista retirou o seu apoio a Bonifacio Ondó Edu, quen decidiu saír do país. Á súa volta, baixo promesas de seguridade, foi encarcerado, torturado e asasinado. En febreiro de 1969 tivo lugar a “Crise das bandeiras”, cando Macías esixiu que se reducise drasticamente o número de bandeiras españolas que ondeaban no país, o que derivou nun conflito diplomático co Goberno español. En marzo de 1969 tivo lugar un frustrado golpe de estado contra Macías, liderado por Atanasio Ndongo, co coñecemento e o respaldo do sector castiellista do Réxime franquista – agrupado ao redor do Ministerio de Exteriores –. O líder ecuatoguineano responsabilizou ao Réxime franquista polo golpe de estado e esixiu a saída inmediata dos colonos españois. A derrota do golpe foi o pretexto para que Macías suspendese a Constitución, recruase a persecución política contra os opositores ao réxime, e prohibíse os partidos políticos. Os

castiellistas retiraron o seu apoio a Atanasio Ndongu, quen tamén foi asasinado. O Estado español ordenou a evacuación inmediata de todos/as os seus funcionarios/as, médicos/as, profesores/as, e das forzas de seguridade cívica e militares. Guinea Ecuatorial quedou, da noite para a mañá, sen persoal técnico fundamental, o que provocou a parálise do país. En 1971, a decisión do Réxime franquista de clasificar de segredo oficial todo o que ocorría en Guinea Ecuatorial, foi a maior mostra de abandono. Mentres Macías asasinaba ou forzaba ao exilio a un terzo da poboación, os medios de comunicación do Estado español tiñan prohibido mencionar o que alí estaba a ocorrer. A censura oficial durou case 6 anos, e levantouse no marco das concesións democráticas que o decadente Réxime franquista viuse obrigado a levar a cabo durante a Transición. En 1979, Macías foi derrocado por un golpe de estado encabezado polo seu sobriño, Teodoro Obiang Nguema, formado na academia militar de Zaragoza, quen desde o primeiro momento instaurou unha ditadura militar que perpetuou as características fundamentais do réxime deposto. **O Goberno de Adolfo Suárez (UCD) estableceu rapidamente relacións diplomáticas e comerciais co novo Réxime ecuatoguineano, que non foron condicionadas á esixencia dunha apertura democrática real; polo que o Réxime do 78 converteuse así en cómplice - con todos os seus gobernos "democráticos" ata hoxe - da ditadura en activo - liderada por unha mesma persoa - máis longa do mundo (47 anos).**

O descubrimento de grandes bolsas de petróleo en Guinea Ecuatorial, nos anos 90, consolidou a postura dos sucesivos gobernos do Réxime do 78. Priorizáronse os contratos de Repsol e outras empresas, omitindo as esixencias de liberdades democráticas e cívicas. Actualmente, máis do 90% do PIB de Guinea Ecuatorial depende da exportación do petróleo, pero esta riqueza en recursos só beneficia ao Réxime de Obiang, que controla máis do 90% da riqueza nacional, mentres que preto do 70% da poboación vive con menos dun dólar ao día. O Estado español é, a día de hoxe, o segundo importador do mundo de produtos ecuatoguineanos - fundamentalmente petróleo (e os seus derivados) e madeira -, só por detrás do Imperialismo chinés, e é tamén o segundo exportador de produtos procesados e de consumo ao país centroatricano (de novo,

por detrás do xigante asiático). **É fundamental levantar a denuncia sobre a responsabilidade histórica que ten o Imperialismo capitalista español na situación actual de Guinea Ecuatorial, da que ademais, é un dos seus principais beneficiarios. Hoxe é o Goberno "progresista" de PSOE e Sumar quen, - coñecendo a relativamente recente colonización do Imperialismo español sobre Guinea Ecuatorial, o abandono "á súa sorte" do país en 1969 por parte do Réxime franquista, e a actual situación de miseria e inexistencia de liberdades democráticas e cívicas - prefere posicionarse ao lado de Repsol e as grandes empresas españolas - contra os/as traballadores/as e o pobo ecuatoguineano - e continuar comerciando co Réxime de Obiang.**

O Golfo de Guinea comprende países que forman parte á súa vez de 2 grandes zonas xeopolíticas: o Sahel e África Central (na que se enmarca Guinea Ecuatorial). A etnia fang, maioritaria en Guinea Ecuatorial, representa tamén un terzo da poboación de Gabón e ao redor dun quinto da poboación de Camerún (tamén as etnias ecuatoguineanas minoritarias teñen lazos directos de parentesco cos pobos costeiros de ambos os países). Ademais, unha gran parte dos/as traballadores/as en Guinea Ecuatorial son migrantes cameruneses e nixerianos. Por tanto, **para botar abaixo ao Réxime capitalista e liberticida de Obiang, e expulsar aos distintos imperialismos (chinés, español...) de Guinea Ecuatorial, é necesario avanzar na construción da revolución socialista no país, como parte dun proceso revolucionario que atravesese o Golfo de Guinea e que supere as fronteiras artificiais trazadas polos imperialismos europeos a partir da Conferencia de Berlín de 1884-1885.**

